

Népszabadság
1991. június 22.

adattár 787-92

Anna Margit halálára

Ma temetik festészetünk Szókimondó asszonyságát. A klasszikusan kellemetlen tekintélyt és a kellemetlenül klasszikus művészt. Madame Sans Gene-hez nem illik a halál, ő akkor volt elemében, ha a külvilágról meglehetősen a véleménye, és nem akkor, ha ez a világ könnyes nekrológót irt róla. Ha perlekedhetett istennel, és nem, ha meg kellett térnie hozzá.

Anyagszerűtlen tehát az alkalom összefoglalni életművét. És nem is korrekt. Kihez fellebbezzem most a méltatlannak ítélt méltatás miatt? Hogyan küldje melegebb vidékre sérelmei okozóját? Művészi teljesítménye mintha sugallná: nekik nem fogok meghalni, ezek nem érdemlik meg. Nézzék előbb szépen végig, amint beolvasok az ellenem vétkezőknek!

Festészetével ugyanis alaposan beolvasott világainak: ez az indulat adott erőt, hogy az egykori Vaszary-tanítvány elviselhesse a sárga csillagos korszakot, ez a düh lendítette át az első férj, Ámos Imre halála fölötti gyászán, és röpitette az Európai Iskola munkaközösségébe, ez a mérge mentette át életerejét az ötvenes évek elhallgattatása idején, és ez a harag keményítette a három té idején is megmaradni eredeti antinépfrontosnak.

— Mondjon valamit festői szándékáról. Hogy van az, hogy éppen ilyen festő lett? — kérdezte egykori

1. Ewa mesélte: — Már
átalkodott esendő barátainam
között, akik sorra lerakták a
cigarettát. Kati aztán elárulta
a titkot: akupunktúra. Gyere-
rühki! Penzement a doktornő
tüpárát csinált a tülemből, és
mikorben kis dardait megfor-
gatta is a cimpában, bizta-
tott, hogy nyugodtan szívdak-
minél többet, annál biztosab-
b, hogy megújídom az egész hó-
belevancot. Egy hónap alatt
föltornáztam napi másfél do-
bozra az adagom, és azonkívül,
hogy még rosszabb volt a szám,
még jobban emélgétt reggel a
gyomorom, magával a cigaret-
tával nem volt nekém semmi